

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Bor) V. M.
Pr.

R U N A

OM

N E C K E N

AF

GUNNAR WENNERBERG.

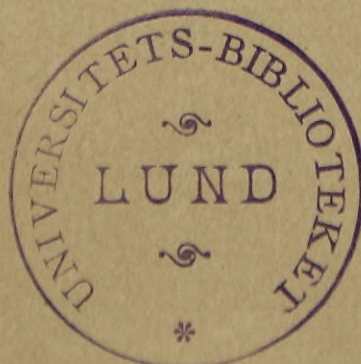
»Der klinga säkert sänger fler
In under Edens palmer.»

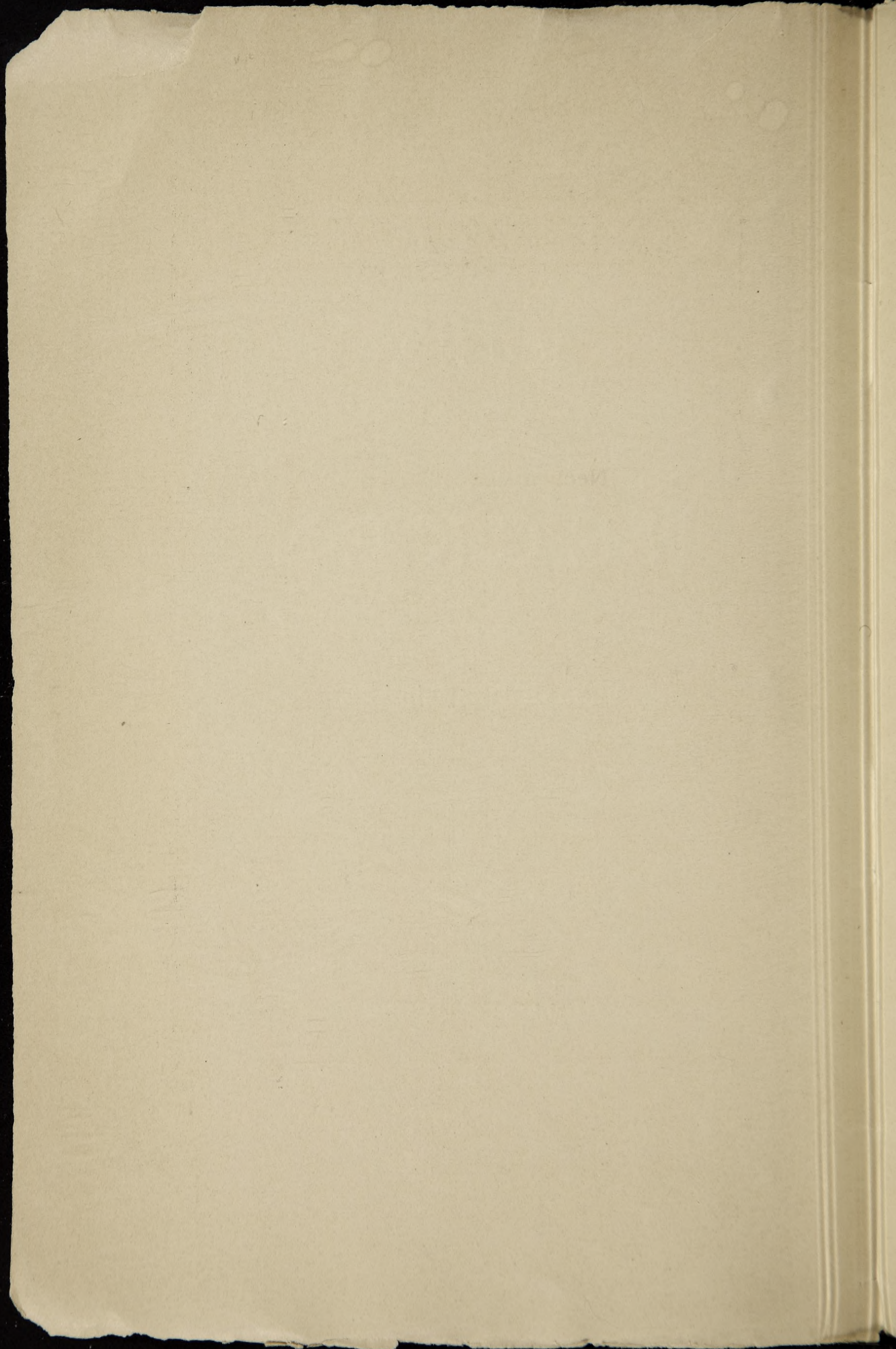

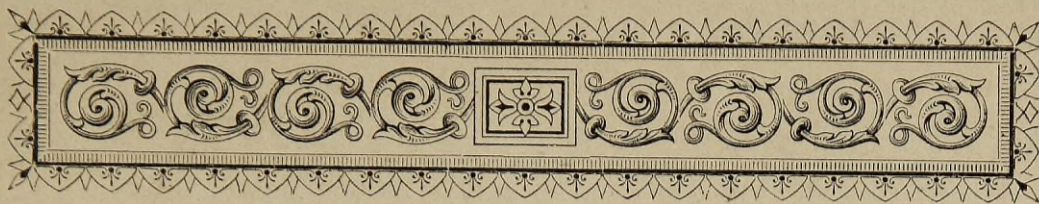
STOCKHOLM

TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET

1890.

Necken och presten.

En söndagsmorgon vid midsommartiden. Ett stilla regn faller från några gulkantade strömoln under en eljest högblå himmel. På en enslig och brant skogsstig vandrar en gammal prest med staf i handen.

PRESTEN.

Det regnar så stilla på blomster och blad
I söndagsmorgonens stunder;
Och ängarne dofta i himmelens bad,
Och tysta stå skogar och lunder.
Till dalen mig vinkar Guds moders kapell;
Jag hör, hur dess klockor de klinga,
De mana med makt från slott och från tjäll
Till ottesång höga och ringa.

Ave Maria

Gratia plena,

Ora, ora pro nobis!

Han vandrar tyst framåt en stund.

Välsigna, o Herre, det heliga ord,
 Som jag i dag skall predika!
 Tillkomme Ditt rike vår syndiga jord,
 Att djefvulens välde må vika!
 Och låt så din tjenare fara i frid —
 Dock ske som Dig det behagar —
 Ty lång den varit min mödas tid
 Och många mitt eländes dagar.

Salve regina

Misericordiæ,

Ora, ora pro nobis!

På afstånd höres sång och muntert strängospel.

NECKEN.

I ängar gröna,
 I böljor blå,
 I gräs och blommor
 Med perlor på,
 I bin, som surren
 Med lust och fröjd,
 I glada lärkor
 I himmelshöjd —

Jag helsar eder arla alle samman
 Med strängospel och sång i fröjd och gamman.

PRESTEN.

Hvad är det för sång jag ur dalen hör?
 Än ljuder den nära, än fjerran.
 Och hvem är den, som så friden stör
 På dagen, som helgats åt Herran?

NECKEN.

I barn, som leken
 Kring hem och hus
 Och täljen sagor
 Vid vindens sus,
 I fagra tärnor,
 Som blyga stån
 Och rädens sången
 Här nedifrån —

Jag helsar eder arla alle samman
 Med strängaspel och sång, i fröjd och gamman.

PRESTEN i skogsbrynet.

Nu ser jag den djerfve. Vid bäckens språng
 Han sitter på tufvan och spelar.
 Jag tysta skall hans ogudliga sång;
 Han kanske ej vet, hur han felar.

NECKEN.

I gäfve svenner
 Med gry i sinn,
 Som ännu liden
 En sång som min,
 I män och qvinnor
 På fält och strand,
 Som ännu älsken
 Vårt fosterland —

Jag helsar eder arla alle samman
Med strängalek och sång i fröjd och gamman.

PRESTEN på spången, förvånad.

Se, leende sitter
En yngling vid stranden
Med lockar så gula
Och ögon så blå;
En gyllene harpa
Han håller i handen
Och silfverne strängar
Dem leker han på.
Han märker mig icke,
Han spelar och sjunger
Som ingenting annat
Än han funnes till —
Jag bjuder dig: tyst nu,
Du speleman unger,
Och sabbatens hvila
Ej dårligt förspill!

NECKEN drömmande.

O, bjud så gerna lärkan att icke slå sin drill —
Ungt är mitt lif —
Och vinden att ej susa och vågen att stå still
I midsommars ljufliga tider!

Alla små ängsvettar, samt vind- och vatten-elfvor, som under Neckens spel stimmat och dansat kring honom på stranden, hafva nu samlats kring honom och upprepa hans svar. Det låter som suset af sommarvindar öfver blomstrande ängar.

VET TARNE OCH ELFVORNA.

Ja, bjud så gerna lärkan att icke slå sin drill —
 Ungt är vårt lif —
 Och vinden ej att susa och vågen att stå still
 I midsommars ljufliga tider!

PRESTEN.

Du syns mig en främling.
 Hvem är du? Mig svara!
 Din blick är så sällsam
 Ej lik någon ann's:
 Än barnslig och öppen
 Ur ögon så klara,
 Än lysten och dolsk som
 En vallaremans.
 Din sång är väl ljuflig —
 Ett barndomens minne
 Hon blek tittar upp från
 Sin skuggiga vrå —
 Men fram hon dock qväller
 Ur oheligt sinne;
 Och vore du kristen,
 Du sjönge ej så.

NECKEN.

Och hvem jag syns dig vara ej stort jag aktar på —
 Ungt är mitt lif —
 Låt mig blott fritt få spela på böljorna de blå
 I midsommars ljufliga tider!

VETTARNE OCH ELFVORNA som förut.

Och hvem han syns dig vara ej stort han aktar på —
 Ungt är vårt lif —
 Låt honom fritt få spela på böljorna de blå
 I midsommars ljuflika tider!

PRESTEN.

Det klingar så gladligt,
 Fast' ögonen tåras;
 Det ljuder så sorgligt,
 Fast' munnen han ler;
 Och lyssnar jag längre,
 Jag tror, att jag dåras . . .
 Tig stilla, förmätne,
 Och sjung icke mer!
 Som tjenare kyrkans
 Jag åter dig frågar
 Ditt namn och det landet,
 Du kommer ifrån;
 Och tredskas ej längre!
 Ditt straff du då rågar,
 Om också du vore
 En konungason.

NECKEN.

Jag är båd' mer och mindre än en konungason —
 Ungt är mitt lif —
 De kalla mig för Necken, mitt hemland är i ån
 I midsommars ljuflika tider.

När presten får höra hans namn, gör han förfärad korstecknet.
 Vettarne gömma sig bland gräsen och elfvorna fly, somliga nedåt i
 böljorna, andra upp i luften.

PRESTEN utom sig.

Sancta, sancta trinitas!
 O, ve mig, att sådan syn jag skall skåda!
 Skall djefvulen så och hans följe få råda?
 Vade retro, satanas!
 Hvad gräseligt dåd skall väl detta bebåda?
 O, fräls oss, du heliga jungfru, från våda!

NECKEN.

Jag fruktar ej din trinitas,
 Din jungfru och din satanas.
 Mig skyddar han, som ofvan från
 Gullharpan gaf i lån.

PRESTEN.

Ve! — Det var *icke* ofvanfrån
 Hon gafs i lån.
 Nej!
Ditt harpospel aldrig sig blande
 Med helgade klockornas ljud!
 Vik hädan, du orene ande!
 Förkastad du är utaf Gud.
 Till afgrund du fare,
 Förbannad du vare.
 In sæcula sæculorum.

Amen! han ledsagar förbannelsen med

åthäfvor af afsky.

NECKEN.

Hvems tolk är du, förfärlige?
 Så talar ej den härlige,
 Hvars röst jag hör i tusen ljud;
 Så talar icke Gud.

PRESTEN.

Ve! — Den du hör i tusen ljud
 Är *icke* Gud.

Nej!

Förr torkade stafven skall blomma
 Som stöder min staplande gång,
 Än du till Hans himmel skall komma
 Och fröjdas åt englarnes sång.

Till afgrund du fare,
 Förbannad du vare
 In sæcula sæculorum, —
 Amen! Han går.

NECKEN gråtande, omfamnar harpan.

Var ej ditt ljud
 Ett ljufligt bud
 Från ljusets Gud?
 Gafs du i lån
 Ej ofvanfrån,
 Men blott till hån.
 Fins ingen nåd i himmelen
 Och ingen bön på jorden,
 Som mäktar plåna ur mitt sinn
 De rädsfulla orden? —

Då, prest, är jag förbannad.
Din dom är sannad.

Han kastar harpan från sig och sjunker i förtviflan ned på stranden. En praktfull regnbåge synes öfver dalen. I den framträdande solens strålar glittra regndropparne på gräs och löf. Luften fylles af fogelsång, och humlor och bin surra i de blommande trädens kronor. Kommen till ändan af spången stannar presten plötsligt, darrande af häpnad och undran vid åsynen af sin staf, från hvilken blad och blommor slå ut.

PRESTEN.

Hvad ser jag? —
En villa
Mitt sinne betager.
Af rosor
Och liljor
Hvad mängd, o, min Gud!
Ett skimmer
Från solen
Mig kanske bedrager
Och kläder
Min staf i
Så blomstrande skrud?
Nej, sanning
Det är ju?
Från blommornas vimmel
En vällukt
Sig sprider
En paradisdoft.
Nu gläd dig
I solglans,

Du blånande himmel
Och fröjdas
I tårar,
Du jord, i ditt stoft!
Han lyfter upp stafven mot himmelen.

Nu fattar jag väl hvad jag skådar
Hvad blommande stafven mig bådard
O, djup utaf råd
I den Allvises nåd!
Neck! Neck!
Se upp ur din bäck!
Vänd hit dina blickar och hör hvad jag säger!

NECKEN lyfter upp hufvudet.

Skall jag åter krossas?

PRESTEN.

Nej, du skall förlossas.

NECKEN.

O, vet du det visst?

PRESTEN.

Ja, pris vare Krist! han visar stafven.

Se! — Fattar du väl hvad du skådar?
 Hvad blommande stafven dig bådard?

O höjd utaf nåd
 I den Allgodes råd!

Sjung, sjung,
 För gammal och ung!

Nu vet jag förvisst, din förlossare lefver.

Necken reser sig hänryckt och fattar sin harpa. Då han börjar sjunga och spela, samlas åter kring honom vettarne och elfvorna. De stå undrande och tysta och våga ej instämma i mer än det sista omqvädet.

NECKEN.

Han lefver min förlossare, jag lefva skall också —
 Ungt är mitt lif —
 Och gladelig skall sången öfver blåa böljor gå
 I midsommars ljufviga tider.

VETTARNE OCH ELFVORNA.

I midsommars ljufviga tider.

NECKEN.

Och var han den, som klädde i blomsterskrud *din* staf —
 Ungt är mitt lif —
 Så var han ock densamme, som *mig* gullharpan gaf
 I midsommars ljufviga tider.

VETTARNE OCH ELFVORNA.

I midsommars ljufviga tider.

NECKEN.

Och var det han, så är jag ock en konungason —
 Ungt är mitt lif —
 Och bättre namn än Necken jag får nog ofvan från
 I midsommars ljuffiga tider.

VETTARNE OCH ELFVORNA.

I midsommars ljuffiga tider.

PRESTEN.

Din sång jag icke rätt förstår,
 Ty den på andra toner går,
 Än kyrkans helga psalmer;
 Men jag ej dristar dömna mer:
 Der klinga säkert sånger fler
 In under Edens palmer.

Din är kanske ett återljud
 Från en af dem. Det gifve Gud,
 Att så jag finge hoppas.
 För mig dock låter som en brist
 Att ej hon prisar Herren Krist,
 Hvars nåd lät stafven knoppas.

Men, underlige, nu far väl!
 Jag går att bedja för din själ
 Så väl som för de andras.
 Ej vanligt menskobarn du är,
 Och kristet namn du än ej bär;
 Men jag ej räds att klandras.

Jag sången hör från vårt kapell
Och skyndar att för dag så säll
Till Herran tack hembära.
Sjung du en sång, som går i arf
Från tidevarf till tidevarf,
Om undret — till Guds ära!

Han går och sträcker sina händer välsignande mot Necken, som
sitter lyssnande till sången från kapellet, den han, försjunken i ljufliga
tankar, då och då ledsagar med jublande harposlag.

KYRKFOLKETS SÅNG.

I det djupa, i det höga
Råder en osynlig hand,
Och ett aldrig slutet öga
Vakar öfver minsta grand;
Intet hvalf dig innestänger,
Dit den handen icke når,
Ingen natt omkring dig står,
Dit det ögat icke tränger:
Hvart du flyr och hvar du är,
Före dig är Herren der.

